

*Ας ἔμβωμεν μὲ μιὰ
Κ' ἔκει ἂς περιμένωμεν
*Οσο νὰ ἴδουμε πάλι
Κι' ἀν τρελλαθοῦνε κι' ἄλλοι
Βγαίνουμε στὰ πλατειά.

ΧΑΡ. 'Ανοίξατε τὰ παράθυρα / 'Ο λαός ἐπαναλαμβάνει τὴν πολεμικήν μας κραυγὴν, ἀκούετε; (ἀκούεται ἡγγὺς δημόσιος ἀνθρώπων ἀδρτγεων ἐτ οὐθυμίᾳ.) Σιωπή . . . Ζητω- κραυγάζουν ὑπὲρ ἡμῶν!... "Οχι! Τι λέγουν;
*Ο ΟΜΙΛΟΣ (ἔξθετο ψάλλουν).

"Ολαῖς ἡ παπαρούνας...
Παπαρούνα μου!

*Ω θεο! (πίκεται ἀθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σταμούλη καὶ μένει ἔκει σκεπτόμενος ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ώρας. Κα- ταπετάνυται ἡ αὐλαία).

Τεντέξ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΙ

Ε'. ΣΟΦΑΔΕΣ — ΔΟΜΟΚΟΣ — ΦΕΡΣΑΛΛΑ.

*Ἐν Φερσάλλοις, τὴν 7 Οκτωβρίου 1881.

Ἄγαπητέ μοι Βλάσιε,

*Ἐὰν φιλατηρῆς ζωηράς ἐν τῇ μνήμῃ σου δυστυχεῖς τινας σελίδας τῆς μεσαιωνικῆς ιστορίας, καθ' οὓς χρόνους διηροῦντο τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα εἰς δεσπότας ἀπηνεῖς καὶ κυρίους τῆς τιμῆς, τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ πληστού, καὶ εἰς δούλους, τῶν δοπίων ὁ ἰδρώς καὶ τὰ δάκρυα ἐπότιζον ἀγγώμονα γῆν καὶ ἐτρεφόν ἀνηλεῖ κύριον· ἐὰν ἐνθυμεῖσαι, καὶ ἐνθυμεῖσαι βεβαίως, τὴν πολυστένακτον ιστορίαν τοῦ φεουδαλισμοῦ ἐν Εύρωπῃ, ἔχεις εἰς τινα Θεσσαλικὰ χωρία τὴν μικρογραφίαν τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου βίου. Δύο χωρία, τὸ Ζάρκο, περὶ οὗ σοὶ ἔγραψα, καὶ οἱ Σοφάδες, εἶνε χωρία ὑποτελῆ, πληρόνυτα ἐπὶ Τουρκοκρατίας φόρον αἴματος, τιμῆς καὶ ἐργασίας. Δὲν τὰ ἐμάρανεν ἡ πολιτικὴ δουλεία μόνον, δὲν εἶχον ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἐνα τοῦρκον τύραννον, ἀλλ' ἐδούλευεν υυχθύμερον τὸ σῶμα, καὶ ἐστέναζεν ἡ ψυχὴ ὑπὸ τοὺς φαβδισμούς, τὰς ἀτιμώσεις καὶ τὴν πενίαν. 'Ο τύραννος δὲν ἦτο τοῦρκος, δὲν ἦτο καν ὁ ἰδιοκτήτης τῶν γαιῶν καὶ τῆς καλύβης, ἀλλ' ὁ ἀντιπρόσωπος του, χριστιανός, δοτὶς ἔφερε τὸ ἄγιον βάπτισμα, ἐφότα τακτικῶς εἰς τοῦ θεοῦ τὸν οἶκον καὶ μετελάμβανε τὸ Πάσχα. 'Ο ἀνθρώπος, ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ δοπίου ἔκυπτε καθημαγμένος ὁ αὐχὴν τοῦ χωρικοῦ, εἰς τὸ νεῦμα τοῦ δοπίου ἀνεπιστρέπτει ἀπώλλυτο ἡ τιμὴ τῆς παρθένου, καὶ παρέλυεν ἡ τῆς συζύγου πίστις· ἥτο δὲ δαιμόνιον γενικῆς καταστροφῆς, δὲ παρεμβάνειν εἰς πᾶσαν πρᾶξιν καὶ σχέσιν τοῦ καθημέραν ἰδιωτικοῦ βίου, δὲ παρακωλύων τὸν ἀγρότην νὰ καλλιεργῇ τὸν ἄγρον του, διατάσσει του ἔφθανον μέχρις αὐτοῦ, δὲ ἐκδίδων ἀδείας διὰ σύναψιν γάμων, ἐπὶ ωρί-

σμένη τιμῆς, δὲ ἀπομακρύνων ἐπὶ οἰδηπότε προχείρῳ προ-ράσει τὸν νεόνυμφον, κατὰ τὴν πρώτην τοῦ γάμου νύκτα, ὅπότε ἡ νύμφη, ὡραία καὶ νεαρά, τῷ ἐκέντα κτηνώδεις ἐπιθυμίας!

Τοιάντη εἰνε ἡ ζωσα ιστορία τοῦ χωρίου Σοφάδες, ὑπὸ φιλέξεν, ἀλλὰ πενιχρὰν τοῦ δικοίου καλύβην κατέλυσα καὶ ἐγευμάτισα χθές. Μὰ νομίσῃς δὲ τις ἐπαυσαν τὰ δεινά του μετά τὴν νέαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, οὐδὲ ἵσχυσεν ἔτι ἡ εὔρεγτεική τῆς ἐλευθερίας πνοὴ νὰ διαλύσῃ τῆς δουλοσύνης τὸ φάσμα τὸ δοπίον τὸ πιέζει καὶ κατατυραννεῖ. Οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ Σοφαδίται μέχρι τῆς χθές δὲν εἶχον οὔτε καλύβην οὔτε ἄγρον. 'Εκοιμώντο ὑπὸ τὴν μαρμαρυγὴν τῶν ἀστρων καὶ ἔτρωγον τῆς ἡμέρας τὸν ἄρτον ἐπαιτούντες. Βίνε μακρὰ ιστορία, τὴν δοπίαν δὲν δύνανται νὰ περιλάβωσι τὰ στενὰ δρια μιᾶς ἐπιστολῆς. Κατὰ τὴν ἀτυχῆ τελευταίαν ἐπανάστασιν, ἀφ' ἣς ἡλιπισαν εὐτυχέστερον μέλλον, ἔγκατελίπον καὶ περιουσίαν καὶ γενέθλιον, φεύγοντες τῶν Τούρκων τοὺς διωγμούς. 'Επανελθόντες ἐπειτα εἰρού ἄλλους ἐν τοῖς οἶκοις καὶ τοῖς κτήμασι, τοὺς δοπίους εἰχεν ἐγκαττετήσει ἡ αὐθαίρεσία τοῦ αἰμοχαροῦς ἀντιπροσώπου τοῦ Ζαρείφη, δοτὶς εἰνε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ χωρίου. 'Ο ἀνθρώπος αὐτὸς, τοῦ δοπίου τὴν εἰκόνα ἔχεις ἐν τῇ περιγραφῇ ἄλλου συναδέλφου του, τοῦ Σπυράκη 'Βρέντη τοῦ Ζέρκου, εἰχεν ἐκδώσει κανονισμόν, οὔτινος τὸ ἀ. ἀρθρον λέγει, δτι εἰνε ὁ ἀπόλυτος ἄρχων, ἀφ' οὐδὲ ἔξαρταται πᾶσα οἰασθήποτε φύσεως ἐν τῷ χωρίῳ υπόθεσοις. 'Βγων ἄλλοτε διὰ δωροδοκιῶν ἐλκύσει τοὺς πενομένους στρατιώτας τῆς 'Οθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, μεθ' ὃν διέπραττε πᾶν αἰσχρούργημα, τὸ δοπίον ἡ φαντασία του διενοσίτο, ἡλιπισεν ἐπὶ στιγμὴν δτι ἥθελε κατακτήσει καὶ τοὺς ἐλευθερόφρονας ἀνδρας τοῦ ἐλληνικοῦ ἀποστάσματος. 'Βξηκολούθει λοιπὸν πολιτευόμενος ὡς ἀνεξάρτητος, προνομιούχος Πασσᾶς, ἀρνούμενος ἐν ἐλευθέρᾳ ἐλληνική χώρα νὰ δώσῃ εἰς τοὺς φυγαδευθέντας τὰς ἑστίας καὶ τοὺς ἄγρους των.

*Ἐπρεπε νὰ παρίστασο κατὰ τὴν σπαρακτικὴν σκηνὴν ἡς ἐγενόμην μάρτυς, ἵνα ἐννοήσῃς τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ἔγωνίαν μου. Τὸ φλέγμα καὶ ἡ ψυχραιμία, μεθ' ἣς ἐλάσσει ἡ ἥκουεν ἐκείνους, τῶν δοπίων ἀφήσεσ τὴν περιουσίαν καὶ κατεπάτησε τὴν τιμὴν, μοι ἔφερεν ὅλον τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν μου. Τῷ ἐρεπτον κατὰ πρόσωπον τὰς βιαιοτέρας πράξεις, τὰ καταχθονιώτερα ἐγκλήματα, τὸν κατηράτο ἡ γραῖα, λαμβάνουσα στάσιν καὶ ἔκφρασιν ἱζηγριωμένης 'Ερινύος, τὸν ἴξητελίζειν ὁ χωρικός, τὸν δοπίον ἐστέρησε τοῦ χύρου του, κ' ἐκείνος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν μὲ Σατανᾶ μειδίαμα, ἥρετο νὰ λέγῃ ἐρωτήσατε τοὺς τιμίους καὶ φιλούχους πολλας, λέγουσι γενθὴ αὐτοῖς. Παραδίδω εἰς τὸ ἀνάθεμά σου τὸ σηνομα τοῦ Σρηστέδη, καὶ ἀνάγραψε τοι μεγάλοις γράμματιν ἐν τῇ ἐφημερίδ σου, ἐὰν σκέπτεσαι νὰ δημοσιεύσῃς καὶ τὴν ἐπιστολὴν μου αὐτὴν. Διότι εἰνε ἀνθρώπος δ δοπίος ἐπρεπε νὰ στενάζῃ ὑπὸ τὰ βαρύτατα δεσμά ἐν τῷ Μενδρετὲ, καὶ δοτὶς δμως ὑπεκρύπτετο ἐλευθερος ἐν ἐλληνικῷ χωρίῳ μέχρι τῆς χθές ἀντιστρατευόμενος καὶ καταπατῶν θεμελιώδη ἄρχην τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτεύματος!

*Εἰπα μέχρι τῆς χθές, διότι χθές ἐνώπιον τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐξετυλίχθη ἀπασα δ δυστυχὲς τοῦ χωρίου κατάστασις, ἥτις ἥτο ἀδύνατον πλέον νὰ ἔξακολουθήσῃ. Τὸ στρατιώτικὸν ἀπόσπασμα ἐλαβεν αὐτηράς διαταγάς νὰ ἔγκαταστήσῃ αὐθημερὸν τοὺς ἀποβλήτους χωρικοὺς εἰς τὰ κτήματα καὶ τὰς καλύβας, καὶ νὰ ἐφορᾶ πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ χριστιανοῦ ἐκείνου σατράπου. 'Βγὼ ἥθελον ἐνθουσιωδέστατα

πικροτήσει τὸν φιλότιμον κύριον Ζαρείφην *) ἐάν ἀπεφάσιζε νὰ στείλῃ εἰς τὸν διάβολον τὸν ἀντιπρόσωπόν του αὐτὸν, καὶ οὐδεὶς εὐλογήσει τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν. ἐάν κατόπιν τὸν ἔκθιζεν εἰς τὸ σχαμῆ τοῦ κατηγορουμένου ἐν μέσαις Ἀθήναις!

Χθές εἶδα τὸν Δομοκὸν, μικράν, τουρκικὴν πολίχνην, περὶ τῆς ὁποίας, δὲν σοῦ γράφω περισσότερα. 'Αλλ' ὁ Δομοκὸς ἀνεγράφη εἰς τὰ ἡμέτερα χρονικά, διότι εἶναι ἐπίκαιρος στρατηγικὴ θέσις, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐναυάγγειλεν ἡ τοῦ 1878 ἀπόπειρα. Εἶναι λόφος γραφικός, τὴν κορυφὴν τοῦ ὅποιου καταλαμβάνει τὸ φρούριον, πεπαλαιωμένον, καὶ σαθρὸν, τὴν δὲ δυτικὴν πλευρὰν ἡ πόλις, ἐκτενομένη καὶ ἐπὶ τοῦ κάτωθεν μικροῦ δρόπεδου. Τὸ δύχυρόν της θέσεως δὲν ἀποτελεῖ τὸ φρούριον καθ' ἐκυρό, ἀλλ' οἱ ἀπέναντι δεσποζόντες λόφοι, ὀχυρωμένοι διὰ προμαχώγων γεωτάτων καὶ ἀσφαλῶν. 'Απὸ τῶν λόφων τούτων βλέπεις τῆς Οἴτης τὰ βουνά, τοῦ Τυμφρυστοῦ, καὶ τῆς Λοκρίδος καὶ κάτω τημῆμα τῆς μεγάλης λίμνης Νεζεροῦ. Δεξιόθεν ἀποκύπεται ἡ Ἐβραϊκὴ, τὸ χωρίον, μέχρι τοῦ ὅποιου εἶχε βριδίσαι ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς τότε! Μελετῶν τὰς τοποθεσίας αὐτὰς, χωρὶς νὰ εἴμαι στρατιώτης, ἐσκέφθην διὰ μίαν στιγμὴν πῶς ἡθέλουμεν ἐπιστρέψαι τὴν δύχυράν αὐτὴν θέσιν, εάν ποτε τὴν ἐπορθοῦμεν! 'Βλημάνησα ἵως τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν αὐταπάργησιν τοῦ 'Ελληνοῦ, διαχειρίθμησεν αὐτὸν τοῦ μαρτυρούμενον δρόπεδον.

Εἰς τὰς μικρὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία θὰ συναντήσῃς πάντοτε δύο ἐπισημότητας—τὸν ἐπίσκοπον καὶ τὴν διδάσκαλον μετὰ τοῦ διδασκάλου. Εἶναι τὰ προεξάρχοντα πρότωπα, τὰ δόποια εἰς τὰ γεύματα, εἰς τὰς ἱερὰς, εἰς τὴν συνεδρίην αὐτὴν παντὸς κατοίκου ἔχουσι τὴν πρωτοκαθεδρίαν. Δὲν εἰξέρω ἐάν ἐκ τῆς Ἰδανικῆς ταύτης συζευξεως ὠφελεῖται ποτε δὲ πέισκοπος, σοῦ δμολογῶ μόνον εἰλικρινῶς διὰ τὸν ἄγιον Δομοκοῦ Μιστᾶν ἀγαπῶ ἐγκαρδίως. Εἶναι εὔρωστος, γεωτάτος ἔτι καὶ ὥραίς ἀνήρ, προσμειδῶν πάντοτε, ἀλλὰ πρὸ πάντων δὲν εἶναι ἴησουτης καλόγηρος. 'Εχει ἀνοικτὴν φυσιογνωμίαν καὶ ἐλευθεριάζοντα τὸν λόγον. Κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν καὶ ἡ διδάσκαλος, καίτοι αὐτόχθων, εἶναι ὥραίς καὶ κομψή, ὡς ἀπόφοιτος ἄλλως τε τοῦ 'Αθηναϊκοῦ 'Αρσακείου. 'Ο διδάσκαλος, ἃς με συγχωρήσῃ, δὲν ἔχει ἴδιαν ὑπαξίν, καὶ ὡς μάλιστα συνοδεύει τὴν συνάδελφον πάντοτε, εἶναι παρακολούθημά της. 'Αλλὰ δὲν ἐνυωδιατεί τόσον πνευματικὸν σκότος χαρακτηρίζει τοὺς νέους πολίτας, ἀφοῦ πᾶσα πόλις, πολίχνη καὶ χωρίον τῆς Θεσσαλίας ἔχουσιν ἀνὰ δύο δι' ἥμφιτερα τὰ φύλα σχολεία. Βεβαίως τὰ σχολεῖα αὐτὰ οὐτε πόρους ἰκανούς οὐτε ἐπιτυχῆ διοργάνωσιν ἔχουσιν. 'Αλλ' ὁ λόγος εἶναι ἄλλος, ἀκριβῶς ἔκεινος ἔνεκα τοῦ ὅποιου οἱ δάσκαλοι, γεμάτοι τὸ κεφάλι ἀπὸ γράμματα, εἶναι ὅποιοι τοὺς γνωρίζεις. Λείπει ἡ κοινωνικὴ ἐπιμιξία καὶ ζωή, ὁ πρῶτος, ὁ ἀληθής καὶ μέγας διδάσκαλος, εἰς τὸν ὅποιον πάντοτε δόλοψύχως ἐπὶ στευσα περισσότερον ἀπὸ δλα τὴν φιλοσόφων τὰ βιβλία καὶ τῶν σχολαστικῶν τὰς γραμματικάς.

'Ιδού δποιος εἶναι δὲ οἰκογενειακὸς βίος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκτὸς διλιγίστων ἐξαιρέσεων. 'Ο οἰκογενειάρχης εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ οἰκου, αὐτὸς πρῶτον καὶ κατόπιν οἱ λοιποὶ ἀρρενεῖς, ἀντιπροσωπεύουσιν αὐτὸν εἰς πᾶσαν κοινωνικὴν σχέσιν, σύμφωνον ἔννοεῖς πρὸς τὰ ἔθιμα καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας. Σοῦ γράφα διὰ γυνὴ ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει, καὶ

*) Σ. Μ. Χ. Μὴ λάνεσαι! 'Ο φιλότιμος κ. Ζαρείφης βεβαίως θε είναι καταγοητευμένος ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπόν του!

οὐτε ὑπερβολὴν οὐτε ἀστείσμονς ἔγραφα. 'Η γυνὴ, εἴτε οἰκοδέσποινα, εἴτε οἰκοδεσποινίς, οὐδαμοῦ ἔξω τοῦ οἰκου φανεται, ἀλλὰ παραμένει ἐν αὐτῷ γνήθουσα, ὁπλούσα, ἐπιστατοῦσα ἐν τῷ μαγειρείῳ μετὰ τῆς ὑπηρετίας, μεθ' ἣς συμβιοῖ ἀδελφικῶς καὶ ἀρμονικῶτατα. Τοσοῦτον μὲ ἐστενοχώρει, καὶ μὲ ἔζαλιζεν ἡ σύγχυσις αὐτὴ μεταξὺ κυριῶν καὶ ὑπηρετίας, ὥστε μοι συνέβη που, νομίζων διὰ ἀληθῶς ἀποτελούμενοι πρὸς ὑπηρέτριαν, νὰ διατάξω ὀλίγον ἀποτόμως τὴν μεγάλην τοῦ οἰκοδεσπότου κόρην, ἢτις προθύμως μοι ἔφερε φωτιάν διὰ τὸ σιγάρον καὶ κρασὶ κόκκινο ως ἡ παρειά της. 'Οταν οἱ ἀδερφες κάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ Θεσσαλὴ ὄφελει νὰ φέρῃ τὰ φαγητὰ, ν' ἀλλαξῃ τὰς πινακίδας, νὰ κεράσῃ τὸν οίνον, καὶ ἐν τέλει νὰ σοῦ ρίψῃ νερὸν νὰ νιφθῆῃ. Τὴν τελευταίαν ταύτην περιποίησιν οὐδέποτε κατώρθωσα νὰ δεχθῶ, διότι πιστεύω διὰ εἶναι πλέον ἡ τελευταία ταπείνωσις τῆς οἰκοδεσποινής, τῆς δόποιας τὰ ἔργα καὶ ἡ ἀποστολὴ ἐν τῇ γεωτάτῃ κοινωνίᾳ εἶναι ἄλλη, πολλῷ συμφωνούτερα πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ τὸν οἰκογενειακὸν δργανισμόν.

'Αναχωρῶν ἐκ Δομοκοῦ ἔβλεπα τὸν νεφελογείτονα 'Ολυμπὸν κεκαλυμμένον ἀπὸ γιόντα, ὁ δ' ἄνεμος, διὰ τοῦ ἐκείθεν προχετο, ἐπάγων τὴν πνοήν. Εἰς Φέρασαλας ἐρχαται πρὸ τινῶν ὥρων. Περὶ τοῦ χωρίου αὐτοῦ δὲν ἔχω νὰ σοι εἴπω τίποτε. 'Ισως ἐκ τοῦ ὄντος αὐτοῦ ἔλαβες ἄλλην ἰδέαν. 'Αλλὰ δυστυχῶς παρέμεινεν ὡς μία ιστορικὴ μόνον ἀνάμνησις, διότι ἀπέναντι τῆς πολίχνης δείκνυται ἡ πεδιάς ἡ γνωστὴ ἐν τῇ φωματικῇ ιστορίᾳ ὑπὸ τὸνομα Κυρδε Κεραλα. Αὕτιον θὰ ἐπισκεφθῶ Μοναστήριον δύθμανῶν, περὶ οὗ ἐπίτικα νὰ σοι μεταδώσω ἐξ 'Αλμυροῦ πληροφορίας περιέργους.

Z . . .

ΒΥΡΩΝΕΙΑ ΕΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΩ

20 'Οκτωβρέου Τρέτη.

Προχθὲς Κυριακὴν συναθούμεθα περὶ μουντζουρωμένον τεμάχιον χάρτου, τοιχοκόλλητον ἐπὶ τῆς θυρίδος ἐνδε καρφείσι. 'Ητο τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα τῆς Νομαρχίας, κανονίζον τὰ τῆς τελέσεως τῶν 'Αποκαλυπτηρίων. Δὲν θὰ ἐφερον τὸν λόγον μετὰ τόσης σπουδῆς ἐπ' αὐτοῦ, ἐάν δὲν ἐτήρουν ἀκόμη παιδικούς τινας πόθους καὶ συνηθείας, ἐν οἷς καὶ ἡ ἐν ὄρφα ἐστιάσεως κακὴ ἔξις τοῦ τείνειν ἀνυπομόνως τὴν χειρα εἰς τὰ ἐκεὶ που παρακείμενα πινάκια τοῦ ἐπιδορπίου, περιφρονῶν καὶ παρορῶν τὰ ἐπιπροσθοῦντα κορυκεύματα. Καὶ εἶναι, ποῦ λέτε, τὸ πρόγραμμα τοῦτο τα εὔχυμοτερον ὀπωρικὸν, ὅπερ ἔγεννυτε τὸ ζήτημα τῶν 'Αποκαλυπτηρίων, ζήτημα προσφιλέστατον ἐμοὶ, διότι μοῦ ἐνθυμίζει τόσας ώραίς στροφάς ἀπὸ τὸ ἀθάνατον Ληξούρε τοῦ Λασκαράτου.

'Εκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν πρώτων αὐτοῦ γραμμῶν κρατύνεται ἡ πεποίθησίς μου διὰ δοσον ἀλλαχοῦ αἱ τοιαῦται ὑποθέσεις γεννῶσι τὴν ωραλαρ μαρλαρ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, κατὰ τὸν ποιητὴν, τόσον ἐν τῇ περιστάσει αὐτῇ ἀνεπτύχθη ἡ παράδοξος μανία τῆς πρωτοβουλίας. 'Ως πρωτοστάται τῆς ἰδρυσεως ἀνακηρύσσονται δμοῦ δὲν 'Αθήναις Σύλλογος, ὡς πόλις τοῦ Μεσολογγίου, τὸ Πανελλήνιον, καὶ δὲν Λονδίνῳ κ. Γεννάδιος, ὡς εἰδά που. 'Η ἑορτὴ ωρίσθη